

עדן כותב;

טוב, אז לכתוב עליך, אני בטוח שהגדולים מבינינו יעשו זאת טוב יותר ואפילו עם הרבה יותר חסד.

סבא, אמנם ההכרות והזיכרון שלי ממך היה לאחר ה"מהפכה" הרגשית שחוויית.

ברידג' אני מודה שלעולם לא למדתי. גליל, נראה לי אנחנו היחידים... ואל תנסה לשחק אותה שלמדתי.. חוצפן שלא תנסה לעלות פה נק' על הגב שלי.

יותר מכל סבא זה הסיפורים, הסיפורים על היותך איש חזון, איש של אמונה, עמוד איתן שעושה את עקרונותיו. מלא סיפורים שמענו מהיותך המאמן שחיה האגדי ועד ניהול הקיבוץ, הבונים, ההצגות.. איפה לא הייתה לך יד סבא.. מגיל צעיר הלכנו עם החזה מתוח, כי נמנב זה אופי.

המדהים הוא שגם אתה וגם סבתא שזרתם את הדי.אנ.איי הנפלא הזה בנו, בשם המשפחה, בוורידים ובתאים של כל אחת ואחד מאיתנו.

אז סבא אמנם לא אימנת אותי ואולי לא גדלנו לתקופות הזוהר שלך, אך דבר אחד כן נחקק בזיכרוני, שאולי הדגים לי לייב מי היית וממה אתה עשוי.. אני לעולם לא אשכח זאת ואפילו אני מציין זאת בין חבריי עד היום ונותן אותך כדוגמא.

לא אשכח לעולם את החוויה מפרדס חנה, לאחר אינספור פאשלות וסיבוכים של מערך הבריאות, לאחר שנים של בדידות וניקור שלך מהסביבה.. שהמצב היה ממש ממש רע, אני באמת לא אשכח את הביקורים הקשים שם, את הוויתור של הרופאים הכדורים הקשים, האנשים המלחיצים שחלקו איתך חדרים.

אחרי כל זה, שאתה כבר הזזת לצד את המשפחה, ידענו להגיע ולחבק ופתאום התעוררת לחיים, נלחמת! הראית שאתה רוצה.

שאתה כל כך חלש עם תואר שלישי בדימנציה מתקדמת, פשוט השתנת ב- 180 מעלות, בחרת לחיות... בחרת משפחה.. ותראה כמה שבועות קדימה אתה צלול יותר משהיית בגיל 69, אוהב.. סבא מחבק.. מתעניין.. סבא שזוכר.. סבא שנהנה מביקורים...

סבא אפילו בגיל כה מאוחר once החלטת משהו זה קרה, בי זה כל כך נגע שדווקא בחרת בנו.. אחרי שנים של הסתגרות, אנחנו היינו הטריגר שלך לרצות להאריך את חיך.. לא הקיבוץ.. לא הכלל.. המשפחה.. המשפחה שלך שאתה התחלת..

אז סבא לעולם נזכור אותך כאיש של עשיה, איש של חזון ואני יכול להבטיח לך שבכל אחת ואחד מאיתנו גם היום, במיוחד שאני מסתכל מסביבי.. אתה זורם בנו.. כי הלב בגאווה, מהיותנו נמנב.

עדן

אז תודה לך על יכולת זו..